

UOHSX008N015

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R403/2015/VZ-37535/2016/321/OHo

Brno 12. září 2016

V řízení o rozkladu ze dne 1. 12. 2015, doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne, který podal zadavatel –

- **Fyzikální ústav AV ČR, v. v. i.**, IČO 68378271, se sídlem Na Slovance 1999/2, 182 00 Praha – Libeň,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0617/2015/VZ-39438/2015/532/ZČa ze dne 13. 11. 2015, ve věci možného spáchání správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění, při zadávání části 1 „**Dodávky malé výpočetní techniky**“, části 2 „**Dodávky velké výpočetní techniky**“ a části 5 „**Dodávky síťových prvků**“ veřejné zakázky „**DODÁVKA VÝPOČETNÍ TECHNIKY NA ROKY 2012 AŽ 2015**“ formou otevřeného řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 5. 12. 2011 a uveřejněno v Informačním systému o veřejných zakázkách dne 6. 12. 2011, pod ev. č. 102433, ve znění opravy uveřejněné dne 9. 12. 2011 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 17. 12. 2011 pod ev. č. 2011/S 243-394116, ve znění opravy uveřejněné dne 1. 9. 2012,

jsem podle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ust. § 90 odst. 5 téhož zákona a na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0617/2015/VZ-39438/2015/532/ZČa ze dne 13. 11. 2015

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Zadavatel – Fyzikální ústav AV ČR, v. v. i., IČO 68378271, se sídlem Na Slovance 1999/2, 182 00 Praha – Libeň (dále jen „**zadavatel**“) – zahájil podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹, zadávací řízení na veřejnou zakázku s názvem „DODÁVKA VÝPOČETNÍ TECHNIKY NA ROKY 2012 AŽ 2015“ ve formě otevřeného řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 5. 12. 2011 a uveřejněno v Informačním systému o veřejných zakázkách dne 6. 12. 2011, pod ev. č. 102433, ve znění opravy uveřejněné dne 9. 12. 2011 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 17. 12. 2011 pod ev. č. 2011/S 243-394116, ve znění opravy uveřejněné dne 1. 9. 2012 (dále jen „**veřejná zakázka**“). Veřejná zakázka byla rozdělena na 6 částí, přičemž část 3 a část 4 veřejné zakázky byly zrušeny.
2. Zadavatel vydal dne 19. 1. 2012 dodatečné informace č. 5 (dále jen „**dodatečné informace č. 5**“), dne 25. 1. 2012 dodatečné informace č. 7 (dále jen „**dodatečné informace č. 7**“) a dne 31. 1. 2012 dodatečné informace č. 9 (dále jen „**dodatečné informace č. 9**“) (společně též „**dodatečné informace**“), kterými upravil technické parametry požadovaných vzorků.

II. Napadené rozhodnutí

3. Dne 13. 11. 2015 Úřad vydal rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0617/2015/VZ-39438/2015/532/ZČa (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), v němž ve výrocích I. – III. konstatoval, že se zadavatel v příslušných částech veřejné zakázky dopustil správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že změnil technické podmínky konkrétních dílčích plnění veřejné zakázky, přičemž po provedených změnách neprodloužil lhůtu pro podání nabídek. Výrokem IV. napadeného rozhodnutí Úřad zadavateli uložil pokutu ve výši 50 000 Kč.
4. V napadeném rozhodnutí Úřad uvedl, že i vymezení minimálních požadavků na technické parametry nabízených vzorků představuje zadávací podmínky, přičemž je nepochybné, že dodatečnými informacemi zadavatel provedl změnu zadávacích podmínek, když připustil

¹ Pokud je v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu ust. § 26 zákona v návaznosti na ust. § 158 odst. 1 a 2 zákona.

nabídnout i vzorky jiných technických parametrů, čímž mohl rozšířit okruh potenciálních dodavatelů.

5. Úřad interpretoval ust. § 39 odst. 1 zákona tak, že je nutné, aby lhůta pro podání nabídek byla stanovena s ohledem na předmět veřejné zakázky, což v souvislosti s judikaturou znamená, že při změně zadávacích podmínek je třeba přiměřeně prodloužit lhůtu k podání nabídek, aby byl postup zadavatele v souladu se zákonem a jeho zásadami.
6. Zadavatel lhůtu neprodloužil vůbec, v důsledku čehož uzavřením příslušných smluv dopustil spáchání správního deliktu.
7. Při ukládání sankce vzal Úřad v potaz zásadu absorpce a pokutu uložil za delikt uvedený ve výroku II., u něž byla horní hranice sankce 1 500 000 Kč. S ohledem na polehčující a přitěžující okolnosti Úřad zdůraznil preventivní funkci právní odpovědnosti a uložil pokutu v konečné výši 50 000 Kč.

III. Námitky rozkladu

8. Dne 1. 12. 2015 Úřad obdržel rozklad zadavatele z téhož dne. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo zadavateli doručeno dne 16. 11. 2015. Rozklad byl tedy podán v zákonné lhůtě.
9. V rozkladu zadavatel namítá, že závěr Úřadu, že úpravou zadávacích podmínek došlo k jejich zmírnění, není nijak odůvodněn a je tudíž nepřezkoumatelný. Úřad se nevyjádřil k argumentaci zadavatele z jeho vyjádření ze dne 23. 10. 2015, konkrétně k příloze „Technický posudek“. Dle zadavatele i přesto, že se něco z laického hlediska může jevit zmírněním požadavku, jím nemusí být, když například vyšší verze produktu nezaručuje, že se jedná o verzi kvalitnější nebo je složitější tuto verzi nabídnout. Úřad přitom neměl vycházet z různých poznámek uchazečů, které obsahují různé prvky nátlaku na zadavatele a skrývají své pravé důvody. Základní závěry technického rázu zůstaly v napadeném rozhodnutí dle zadavatele neodůvodněny, což se projevuje například v jeho bodech 61, 62 nebo 71.
10. Zadavatel dále uvádí, jaké důsledky má napadené rozhodnutí do sféry dotace poskytované příslušným dotačním orgánem. Řídící dotační orgán bude při svém rozhodování vycházet ze závěrů Úřadu jakožto ústředního orgánu státní správy pro oblast veřejných zakázek. Dle zadavatele je třeba se zabývat každým konkrétním vytýkaným porušením zákona a popsat, proč mají být zmírněním zadávacích podmínek, jelikož to může mít vliv na rozsah krácení dotace. Zároveň nelze následné procesy na úrovni dotačních vztahů mimo působnost Úřadu považovat za irelevantní, jelikož i odůvodnění napadeného rozhodnutí výrazně ovlivňuje sféru zadavatele. Zadavatel uvádí, že pokud nedojde k nápravě zřejmých nedostatků napadeného rozhodnutí, přistoupí k podání žaloby u správního soudu. Dále zadavatel tvrdí, že měl na vyplacení dotace právní nárok a jejím nevyplacením mu tak vznikne škoda, kterou bude uplatňovat.
11. Zadavatel nesouhlasí ani se závěrem, že ovlivnil okruh zájemců o veřejnou zakázku, jelikož předmětné výrobky byly dostupné jakémukoliv zájemci a nic jim tak nezabraňovalo zpracovat nabídku. Dle zadavatele je třeba rozlišovat možnost resp. nemožnost ucházet se o veřejnou zakázku a nezájem o ni.

12. Zadavatel uvádí, že pokud by zmírnil určitou úroveň kvalifikačních požadavků bez patřičného prodloužení lhůty pro podání nabídek, jednalo by se o závažný zásah do transparentnosti zadávacího řízení. Jestliže ovšem dodavatel disponující potřebnou kvalifikací může začít připravovat nabídku, protože mu jsou veškeré požadované výrobky na trhu dostupné, a neučiní tak pro určitou pracnost, nemůže být toto přičítáno zadavateli. Jedná se o konstrukci odtrženou od reality, jelikož dílčí parametr jediného výrobku nebo dvou, který je součástí velmi zajímavé mnohem širší veřejné zakázky, nikdy neodrazuje zájemce od zpracování nabídky. Dodavatelé se následně snaží prosadit u zadavatele své zájmy v podobě dodání výrobků, z nichž plyne nejvyšší zisk nebo nejsnadnější zpracování nabídky. Rozhodovací praxe Úřadu se rozhodnutími tohoto typu stále více vzdaluje elementárním ekonomickým pravidlům platícím v běžné ekonomice.
13. Zadavatel připouští, že zvážil nutnost prodloužení lhůty pro podání nabídek v návaznosti na upřesnění zadávacích podmínek, ale v daném případě mohlo toto upřesnění vyvolat časovou náročnost na úpravu nabídek zcela minimální nebo v řádu desítek minut. Zpracování nabídky totiž představovalo pouze vyplnění dvou připravených tabulek. Právě proto zadavatel lhůtu neprodlužoval, protože by tak činil bez reálné potřeby na straně zájemců, ale jen kvůli kontrolním a auditním orgánům. Skutečný vliv na dodatečnou časovou náročnost při zpracování nabídek považuje zadavatel za zcela zanedbatelný také u uchazečů, kteří by zboží teprve poptávali, jelikož informace o ceně a parametrech jakožto jediné potřebné pro zpracování nabídky jsou zcela běžně dostupné na trhu. Dle zadavatele se jednalo o zboží běžně dostupné, bez jakékoliv potřeby vyjednávání podmínek.
14. Dle zadavatele z napadeného rozhodnutí neplyne, o kolik dní by měl lhůtu k podání nabídek prodloužit, proto by zřejmě i jen kosmetické prodloužení lhůty bylo dostatečné, což může vést k pouze formálním postupům na straně zadavatelů, což by vedlo ke zmatkům a zbytečným nákladům. Takovýto závěr vede ke vzdalování veřejného zadávání účelnému, hospodárnému a logickému procesu pořizování zboží a služeb.
15. Úřad dle zadavatele zcela pomíjí, že se jednalo o uzavření rámcových smluv, tedy nikoliv o skutečnou koupi jakýchkoliv zařízení a tím spojené dodání v předem stanovených termínech, a tedy potřebu mít předjednaný patřičný rozsah plnění. K zadání dochází až v následných minutenderech, kterých se uchazeč nemá povinnost účastnit. Uchazeči nevznikala potřeba opatřovat zboží již do zadávacího řízení, ale až do následné opětovné soutěže. Nabídky uchazečů totiž stanovovaly pouze stropové hodnoty ve vztahu k budoucím minutenderům. Úvahy Úřadu dle zadavatele představují řetězení teoretických závěrů bez jakékoliv relevance.
16. Zadavatel atakuje konkrétní odstavce napadeného rozhodnutí, které dle jeho názoru obsahují silně formulované závěry, konkrétně odstavce 62. a 66. napadeného rozhodnutí. Zadavatel se také brání proti úvaze o „alespoň minimální hospodářské soutěži“, jelikož ve vztahu k druhé části veřejné zakázky, v níž bylo podáno 10 nabídek, tudíž v části, za níž zadavateli hrozí největší postih, bylo silné konkurenční prostředí.
17. Závěrem zadavatel uvádí, že se vůbec nedopustil nezákonného jednání, natož aby se jednalo o podstatné ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky. Nedošlo tak ke spáchání správního deliktu.

Závěr rozkladu

18. Zadavatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit.

IV. Řízení o rozkladu

19. Úřad neshledal důvody pro postup podle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) a v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 téhož zákona postoupil věc orgánu rozhodujícímu o rozkladu.

Doplnění rozkladu

20. Dne 15. 6. 2016 bylo doručeno doplnění rozkladu zadavatele z téhož dne. Přílohou doplnění rozkladu byl Znalecký posudek č. 1285-65/2016 (dále jen „**znalecký posudek**“) zhotovený znaleckým ústavem – společností APOGEO Esteem, a.s., IČO 26103451, se sídlem Rohanské nábřeží 671/15, 186 00 Praha 8 (dále jen „**znalecký ústav**“).
21. V doplnění zadavatel namítá, že hodnocení Úřadu ohledně údajných změn či dokonce zmírnění zadávacích podmínek je paušalizováno na veškeré zadavatelem poskytnuté dodatečné informace. Napadené rozhodnutí je postaveno na laických závěrech, proč právě na předmětné dodatečné informace Úřad nahlíží jako na změnu nebo zmírnění technických parametrů. Závěry Úřadu totiž vedou k hrozbě krácení mnohamilionové dotace. Rozhodnutí Úřadu nebo jeho předsedy bude podkladem dotačních orgánů a v případě osvědčené nesprávnosti nebo nezákonnosti těchto rozhodnutí povede k podílu na škodě způsobené zadavateli nezákonnou korekcí.
22. Pokud se Úřad ztotožnil se závěrem, že se v daném případě nejednalo o výrazně specifický druh zboží, tak je zadavatel toho názoru, že byla lhůta pro podání nabídek stanovena v souladu se zákonem. Navíc zájemci nemuseli v dané fázi zadávacího řízení zajišťovat aktuální dostupnost poptávaného plnění, když dodávky dílčího plnění měly být realizovány až na základě budoucích minitenderů.
23. Úřad dle zadavatele zaujal ničím nepodložený předpoklad, že dodavatelé, kteří se dotazovali na přípustnost konkrétních výrobků, nedisponovali ve svém portfoliu výrobkem o původních specifikacích. Dle zadavatele tyto dotazy vyplynuly z toho, že zadavatel připustil použití i jiných, kvalitativně a technicky obdobných řešení. Snaha dodavatelů nabídnout zadavateli kvalitativně a funkčně srovnatelné plnění nemusí být vyvolaná absencí některého výrobku v portfoliu dodavatele, ale snahou o vytvoření nejnižší cenové nabídky, prostřednictvím doprodeje skladových zásob, zásob z nerealizovaných zakázek nebo možnosti využití dříve dojednané slevy. Zadavatel je přesvědčen, že se dodavatelé při komunikaci se zadavatelem snaží zajistit své individuální zájmy, přičemž používají různé formy akceptovatelného i neakceptovatelného nátlaku. Zadavatel přitom ve správním řízení dokládal, že výrobky, u nichž dodavatelé uváděli, že nejsou dostupné, ve skutečnosti plně dostupné na trhu byly. Rovněž také zadavatel umožňoval nabízet kvalitativně a technicky obdobné či případně dokonce kvalitnější plnění. Pokud by tak neučinil, mohl potenciálně omezit hospodářskou soutěž. Zadavatel v této souvislosti tvrdí, že dané výrobky byly s ohledem na nastavení technické specifikace jako minimální akceptovatelné od samého zahájení zadávacího řízení. O dostupnosti poptávaného plnění dle zadavatele svědčí počet podaných nabídek a absence námitek proti zadávací dokumentaci.

24. Dále zadavatel v doplnění rozvíjí názor, že doplňující informace jen výslovně potvrdily, že jsou dodavatelé oprávněni nabídnout kvalitativně a technicky obdobné řešení v porovnání s řešením výslovně požadovaným nebo i plnění kvalitnější. Zadavatel označuje za nesprávný závěr Úřadu, že by po zmírnění požadavků mohli podat nabídku i jiní dodavatelé, když zejména u výpočetní techniky odlišné číselné označení či pojmenování výrobku nepředstavuje vždy v zadavatelem požadovaných vlastnostech kvalitativně a technicky odlišné plnění. Zadavatel stanovil předmětné technické parametry jako minimální a dodatečnými informacemi jen deklaroval, které konkrétní dílčí plnění bude akceptovat, neboť toto naplňovalo požadavky zadavatele na technické parametry nabízených vzorků, jež byly nastaveny jako minimální, potažmo se jedná o kvalitativně a technicky zcela obdobné plnění. Zadavatel je tedy přesvědčen, že dodatečnými informacemi jen deklaroval a potvrdil to, co již bylo ze zadávacích podmínek zřejmé. Dále zadavatel cituje rozhodnutí Úřadu sp. zn. ÚOHS-S538/2012/VZ a zdůrazňuje, že zadávací podmínky připustily pro plnění veřejné zakázky použití i jiných, kvalitativně a technicky obdobných řešení.
25. Zadavatel odkazuje i na znalecký posudek, jenž je přílohou doplnění rozkladu. Z něj má nade vší pochybnosti vyplývat, zda se jednotlivá technická řešení skutečně vzájemně lišila, anebo zda se pouze jednalo o přípustné obdobné plnění.
26. Ohledně vlivu na výběr nejvhodnější nabídky zadavatel uvádí, že je napadené rozhodnutí postaveno na domněnce, že mohly být dotčeny zájmy nějakého dodavatele. Zadavatel se neztotožňuje se skutkovou konstrukcí, že mohl existovat dodavatel, který se rozhodl nepodat nabídku, protože neměl mít na její zpracování dostatek času, ačkoliv by reflektování obsahu dodatečných informací vyžadovalo maximálně několik desítek minut, a proto se zadavatel svým postupem nemohl připravit o možnost obdržení většího počtu nabídek. Úvaha Úřadu dle zadavatele neodpovídá realitě a skutečnému fungování tržního prostředí, když zadavatel obdržel počet nabídek, který bývá u podobného typu zakázek obvyklý. Zadavatel uvádí, že Úřad nedoložil možnost reálného vlivu postupu zadavatele na počet nabídek, a že nenese důkazní břemeno ohledně negativních skutečností. Úřad opomněl zhodnotit intenzitu eventuálních dopadů jednání zadavatele, když není nijak doloženo, že by zadavatel někoho z hospodářské soutěže svým postupem vyloučil.
27. Zadavatel dále poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 9/2015-79 ze dne 9. 3. 2016, k němuž zdůrazňuje, že neexistuje jediný doklad o existenci jakéhokoli dodavatele, který by byl postupem zadavatele jakkoliv dotčen. Právě absenci reálných dokladů či faktů o skutečném podstatném ovlivnění nebo o reálné možnosti podstatného ovlivnění soutěže uvedený rozsudek považuje za překážku učinění závěru o naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona. Úřad by měl dle zadavatele změnu judikatury reflektovat. Zadavatel trvá na svém požadavku na zrušení napadeného rozhodnutí.

Znalecký posudek

28. Přílohou doplnění rozkladu byl výše uvedený znalecký posudek. Předmětem znaleckého posudku bylo: „*posouzení otázek spjatých s postupem FZÚ AV ČR v.v.i ve věci zadávacího řízení Dodávka výpočetní techniky na roky 2012-2015. Znalecký posudek je vyžadován pro účely ověření souladu postupu Zadavatele v zadávacím řízení s pravidly příslušného operačního programu a obecně závaznými předpisy.*“ Jeho závěry byly následující:

„Otázka č. 1:

Bylo možné v době zahájení předmětného zadávacího řízení monitory, jejichž jas je minimálně 300cd/m², a monitory, jejichž jas je minimálně 500cd/m², považovat za kvalitativně a technicky obdobné výrobky? Uveďte, zda vliv tohoto technického parametru monitoru na kvalitu a způsob užívání monitoru mohl být z pohledu koncového uživatele podstatný či nikoliv a případně v čem.

Znalec odpovídá:

ANO, monitory s maximální hodnotou jasu 300 cd/m² a 500 cd/m² lze z pohledu uživatele považovat za kvalitativně a technicky obdobné. Hodnota jasu není zásadním parametrem, který ovlivní kvalitu užívání, protože je úzce spjatý s kontrastem, který již specifikovaný není nebo rozsahem jasu, který je důležitý při použití monitoru ve specifických podmínkách osvětlení prostoru. Podstata vlivu hodnoty jasu na uživatele je velmi subjektivním faktorem ovlivněným zrakem uživatele a okolními světelnými podmínkami.

Otázka č. 2:

Byla v době zahájení předmětného zadávacího řízení kvalitativně a technicky obdobná verze OpenGL 4.0. s verzí OpenGL 4.1., resp. jsou všechny programy užívané ve verzi OpenGL 4.1. kompatibilní i pro verzi OpenGL 4.0., popř. jsou programy obou těchto verzí kompatibilní? Uveďte, zda vliv verze na kvalitu a funkcionalitu předmětu plnění (výpočetní techniky) mohl být z pohledu koncového uživatele podstatný či nikoliv a případně v čem.

Znalec odpovídá:

ANO, verze OpenGL 4.1 byla kvalitativně i technicky obdobná a plně srovnatelná s verzí knihovny OpenGL 4.0 z pohledu uživatele. Verze knihovny je předmětem hardwarové akcelerace v dané verzi implementovaných funkcí a je s verzí nižší o desetinný řád zpětně kompatibilní. Výrobci grafických adaptérů mohou aktualizovat ovladače karet tak, aby podporovaly novější verze knihovny.

Otázka č. 3:

Bylo možné v době zahájení předmětného zadávacího řízení považovat přístup SSL a přístup SSH, poptávaný zadavatelem pro účely zajištění šifrovaného přenosu dat, za kvalitativně a technicky obdobné plnění?

Znalec odpovídá:

ANO, z pohledu uživatele protokoly plní kvalitativně stejnou úlohu zabezpečené komunikace za předpokladu, že jsou použity stejné délky a typy šifer. Přístupy SSL a SSH jsou z technického pohledu obdobné.

Otázka č. 4:

Bylo možné v době zahájení předmětného zadávacího řízení považovat diskové pole s podporou disků SATA II. a diskové pole s podporou disků SATA3, vezmeme-li v potaz technické parametry konkrétního požadovaného typu diskového pole zadavatelem, za kvalitativně a technicky obdobné řešení?

Znalec odpovídá:

ANO, pro disky s pohyblivými částmi typu HDD, které jsou uvedeny v Příloze č. 5 zadávacího řízení pro malá a střední disková pole, je zcela kvalitativně a technicky obdobné i srovnatelné použití sběrnice SATA II a sběrnice SATA III.

Otázka č. 5:

Bylo možné v době zahájení předmětného zadávacího řízení považovat technologii: plně desetigigabitový switch (přepínač) s velikostí tabulky MAC adres min. 200 tis. záznamů a přepínač s velikostí tabulky MAC adres min. 128 tis. záznamů, za předpokladu, že jej lze rozšířit do budoucna na hodnotu velikosti tabulky MAC adres min. 200 tis. záznamů, za kvalitativně a technicky obdobné plnění? Je mezi oběma technologiemi rozdíl co do nároků na dodatečná zařízení či náklady?

Znalec odpovídá:

ANO, lze konstatovat, že plně desetigigabitový switch s velikostí tabulky MAC adres minimálně 200 000 záznamů je kvalitativně a technicky obdobný a srovnatelný s přepínačem s velikostí tabulky MAC adres minimálně 128 000 záznamů s možností rozšíření na 200 000 záznamů. Rozdíl co do nároků na dodatečná zařízení či náklady není žádný, neboť změna velikosti tabulky MAC adres se provádí konfiguračně, a to buď změnou operačního profilu, nebo přímo jejím zvětšením.

Otázka č. 6:

Lze technický parametr přepínače, potažmo požadovanou hodnotu na velikost routovací tabulky na IPv4 minimálně 256 tis. záznamů a na IPv6 minimálně 256 tis. záznamů, a technický parametr přepínače, potažmo požadovanou hodnotu velikosti routovací tabulky minimálně 512 tis. záznamů, označit za technologicky a kvalitativně obdobné řešení?

Znalec odpovídá:

ANO, řešení se sdíleným paměťovým prostorem pro směrovací tabulky IPv4 a IPv6 je s řešením s pevně daným rozsahem tabulek pro IPv4 a IPv6 lze označit za technologicky a kvalitativně obdobné a srovnatelné řešení.

Otázka č. 7:

Jaké je obecně akceptované rozmezí hladiny akustického tlaku, kdy lze považovat přepínač ještě za bezhlučný? Má na funkcionality zařízení vliv umístění tohoto zařízení? Lze označit přepínače, které obsahují ventilátor s hlučností maximálně 25 dB, a přepínače bezhlučným řešením prostřednictvím pasivního chlazení bez ventilátorů za kvalitativně a technicky obdobné?

Znalec odpovídá:

Kvalitativně lze označit přepínače s pasivním chlazením za srovnatelné s přepínači s chlazením pomocí ventilátoru a hlučností maximálně 25 dB. Technicky o obdobnosti nelze mluvit, protože chlazení s obsahem mechanických částí má větší sklon k poruchovosti (poruchovost ventilátoru, nasávání prachu do prostoru zařízení, potřeba napájení ventilátoru) a je méně výhodné než pasivní chlazení.

Otázka č. 8:

Lze označit obě níže uvedené kombinace příslušné technologie, a to variantu s PoE na jednom TP portu, kdy zařízení musí být v takovém případě dodáno s tzv. injektorem, který zajistí dostatečné napájení na velké vzdálenosti, a variantu podpory PoE dva TP porty, které zároveň slouží pro napájení přes PoE adaptéry, za kvalitativně a technicky obdobné řešení?

Znalec odpovídá:

ANO, je celkem jedno, zda má zařízení jeden nebo více PoE portů, pokud není specifikován počet napájených prvků, jejich příkon a případně vzdálenost, na jakou budou zařízení napájena. Zvýšením napájecího výkonu v případě potřeby pomocí injektoru lze považovat za kvalitativně a technicky obdobné a srovnatelné řešení. Použití injektoru má výhodu v tom, že správně zvoleným typem injektoru je možné napájet i jiné zařízení, než se kterým se v době nákupu počítalo na portech napájecího síťového prvku.“

Stanovisko předsedy Úřadu

29. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu, a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a jejich správnost v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise dospěl k následujícímu závěru.
30. Úřad tím, že svým rozhodnutím č. j. ÚOHS-S0617/2015/VZ-39438/2015/532/ZČa ze dne 13. 11. 2015 rozhodl tak, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, rozhodl správně a v souladu se zákonem. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí budou v podrobnostech rozvedeny důvody, proč jsem nepřistoupil ke zrušení nebo změně napadeného rozhodnutí.

V. K námitkám rozkladu

31. Zadavatel především napadá závěr, který Úřad prvotně vylovil v odst. 55 napadeného rozhodnutí, tedy že předmětnou úpravou zadávacích podmínek byla provedena jejich změna v technické specifikaci vzorků, když byla postupem zadavatele připuštěna možnost nabídnout i vzorky jiných technických parametrů, čímž mohl být rozšířen okruh potenciálních dodavatelů. S tímto závěrem se zcela ztotožňuji a ze znaleckého posudku předloženého zadavatelem nevyplývá, že by se jednalo o závěr nesprávný. Jsem také přesvědčen, že k závěru Úřadu nebylo třeba nijak odborných znalostí, tudíž nebylo třeba ani původně pořizovat znalecký posudek. Před tím, než by vůbec mohlo být na místě uvažovat o znaleckém zkoumání, bylo třeba vyhodnotit klíčovou otázku právní, která by se dala specifikovat jako „co je obsahem požadavků zadavatele?“ Jedná se tedy o otázku, k jejímuž řešení je v rozsahu zákona nadán právě Úřad, a které zahrnuje posouzení zadávacích podmínek, představujících obsah zadávací dokumentace, její přílohy a další dokumenty zadávacího řízení. Odpověď na tuto otázku vyplývá přímo z jednotlivých technických požadavků zadavatele a není třeba ji jakkoliv obsírně obepisovat. Kupříkladu vysvětlení skutečnosti, že zadavatel původně požadoval u monitorů jejich minimální jas v hodnotě 500 cd/m^2 by vypadalo tak, že jas požadovaného vzorku musí být minimálně 500 cd/m^2 . Slovo „minimálně“ přitom v takovém případě znamená, že může být hodnota jasu i vyšší, na druhou stranu vylučuje, že by mohlo být tvrzeno, že této technické specifikaci odpovídá

monitor, jenž má hodnotu jasů 499 cd/m². Toto je nezpochybnitelným faktem, na nějž nemá žádný vliv ust. čl. 17.1 zadávací dokumentace, jehož se zadavatel dovolává v rozkladové argumentaci. Vzorek, který by minimální požadavek zadavatele nesplňoval, by zadavatel nesměl akceptovat i navzdory uvedenému článku zadávací dokumentace. Zadavatel se dopouští závažné chyby ve výkladu tohoto ustanovení zadávací dokumentace, když opomíjí jeho celé znění a vytrhává z kontextu jen závěrečnou pasáž. Uvedený článek zní: *„Pokud se v této zadávací dokumentaci nebo jejích přílohách objevuje odkaz na konkrétního výrobce nebo určitý produkt či výrobek, umožňuje zadavatel ve smyslu § 44 odst. 11 zákona pro plnění veřejné zakázky použít i jiných kvalitativně a technicky obdobných řešení.“*

32. Je tedy zjevné, že k aktivaci uvedené části zadávací dokumentace v tom smyslu, že by zadavatel akceptoval i kvalitativně a technicky obdobná plnění dochází pouze a jen v případě, že by zadávací dokumentace obsahovala odkaz na konkrétního výrobce nebo na určitý produkt. K takové situaci v případě žádného z vytýkaných pochybení nedošlo, a proto pokud se zadavatel dovolává aktivace tohoto ustanovení, značně tím deformuje své chápání skutkového stavu věci, což se projevuje i v předloženém znaleckém posudku, když zadavatelem předkládaný výklad zadávacích podmínek neodpovídá skutečnosti.
33. Zároveň odpověď na otázku, co je myšleno v zadávací dokumentaci uváděným slovem „minimální“, je zadavateli zjevně zřejmá a je vyjádřena v případě sp. zn. ÚOHS-S538/2012/VZ na nějž zadavatel poukazuje v doplnění rozkladu. I v uvedeném případě obsahovaly požadavky zadavatele paralelně s předmětným případem jednoznačně určující adjektivum „minimální“, tudíž logickým výkladem *„a minori ad maius adjektiva ‚minimální‘ nelze než dospět k závěru, že tento parametr [...] musí být nejméně vymezené kvality, [...] ale i kvality vyšší opět za předpokladu, že dojde ke splnění zadavatelem dále definovaným minimálním výkonovým parametrem.“* Lze tedy tvrdit, že pakliže by kupříkladu jas monitoru podle původních požadavků zadavatele musel být minimálně 500 cd/m² nemohl by být ani jako kvalitativně nebo technicky obdobné řešení považován monitor, jehož jas by byl 300 cd/m², ale monitor s jasnou vyšší. Ač není Úřad specializován na oblast IT, uživatelské znalosti tohoto oboru mu nelze upírat, stejně jako základy matematiky v podobě porovnání dvou číselných hodnot. Již na první pohled jsou tedy zřejmé důvody, z nichž vyplývá závěr Úřadu, že se v daném případě u konkrétních vzorků jednalo o zmírnění požadavků zadavatele a tento závěr považují za správný.
34. Důsledky vyplývající z argumentace zadavatele lze připodobnit k tomu, kdy by zadavatel vyžadoval přepravit z Brna do Prahy průměrnou rychlostí minimálně 70 km/h (což lze splnit celou řadou dopravních prostředků), aby následně připustil i svezení koňským spřežením, protože je technicky a kvalitativně obdobné, když koncový uživatel potřebuje hlavně necestovat pěšky a rozdíl v rychlosti si stejně nevšimne.
35. Pokud zadavatel postrádá podrobnější vypořádání atributů jednotlivých výrobků, tak i přesto, že považují za zjevné, proč Úřad každou předmětnou změnu zadávacích podmínek vyhodnotil jako zmírnění původních požadavků, zabýval jsem se jimi i s ohledem na to, co bylo uvedeno v zadavatelem zasláném znaleckém posudku. K tomuto důkaznímu prostředku uvádím, že Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích pravidelně zdůrazňuje, že i při hodnocení důkazů jako jsou zprávy o výsledku zkoušek vydané státními akreditovanými laboratořemi a znalecké posudky či zprávy odborných pracovišť předložené účastníkem řízení, platí zásada volného hodnocení důkazů, takže žádný z těchto důkazů není

dopředu nadán větší důkazní silou a jejich správnost a věrohodnost je nutno pečlivě hodnotit. Dokazování znaleckým posudkem provádí správní orgán v situaci, kdy jeho rozhodnutí závisí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu. Ze znaleckého posudku musí být zřejmé, z jakých skutečností znalec vycházel a na základě jakých postupů ke svým zjištěním dospěl. Dále musí znalec své závěry náležitě odůvodnit v souladu s pravidly logického myšlení. Za splnění těchto požadavků je znalecký posudek srozumitelný jak správnímu orgánu, tak účastníkům řízení. Správní orgán dále posuzuje, zda nejsou dány žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost závěrů posudku mohla být zpochybněna. Toto hodnocení je správní orgán nepochybně oprávněn provést bez toho, že by disponoval odbornými znalostmi (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2012, č. j. 3 As 22/2011 – 66).

36. Z výše uvedeného plyne, že znalecký posudek je nutno hodnotit stejně pečlivě jako každý jiný důkaz, neboť ani on nepožívá žádné větší důkazní síly a musí být podrobován všestranné prověrce nejen právní korektnosti, ale též věcné správnosti (k tomu viz dále). Hodnotit je třeba celý proces utváření znaleckého důkazu, včetně přípravy znaleckého zkoumání, opatřování podkladů pro znalce, průběh znaleckého zkoumání, věrohodnost teoretických východisek, jimiž znalec odůvodňuje své závěry, spolehlivost metod použitých znalcem a způsob vyvozování závěrů znalce. Ponechávat bez povšimnutí věcnou správnost znaleckého posudku a slepě důvěřovat závěrům znalce, by znamenalo ve svých důsledcích popřít zásadu volného hodnocení důkazů soudem (tyto závěry lze vztáhnout bezvýjimečně též na hodnocení důkazů správním orgánem) podle svého vnitřního přesvědčení, privilegiovat znalecký důkaz a přenášet odpovědnost za skutkovou správnost soudního rozhodování na znalce; takový postup nelze ze správněprávních ani z ústavněprávních hledisek akceptovat (blíže viz nálezy Ústavního soudu České republiky sp. zn. III. ÚS 299/06).
37. Je však mít třeba na paměti, že znalci se vyjadřují k odborným otázkám, o nichž si nelze ve správním řízení učinit úsudek samovolně, avšak právní hodnocení a závěry v uvedené věci činí právě až správní orgán. Je tedy na něm, aby se vypořádal s tím, která zjištění a z jakých důvodů z případně protichůdných důkazních prostředků použije. Nejde o vyslovování správnosti nebo nesprávnosti odborných stanovisek znalců, ale o hodnocení znaleckého posudku s ostatními důkazy a v řízení zjištěnými skutečnostmi (§ 50 odst. 4 správního řádu). Tím je rovněž zamezeno, aby docházelo k přenášení odpovědnosti za správnost rozhodování na znalce, neboť ten toto činit nemůže a jakákoli případná výtka na takového znalce by byla nepřiléhavá, neboť – jak cizeloval též Ústavní soud (viz např. usnesení sp. zn. III. ÚS 2245/10 ze dne 16. 9. 2010), hlavním úkolem znalců je provádění znalecké činnosti v řízení před státními orgány, jakož i v souvislosti s právními úkony občanů nebo organizací. V soudním řízení je znalec osobou, která prostřednictvím svých odborných znalostí posuzuje skutečnosti, které mu byly soudem k posouzení určeny, a ve znaleckém posudku sděluje výsledek tohoto posouzení. Znalecké posudky pak slouží jen jako jeden z mnoha (byť zde je nutné doplnit „významných“) důkazů v řízení před soudy a jinými státními orgány, přičemž teprve po jejich zhodnocení ve vzájemných souvislostech s dalšími najevo vyššími okolnostmi lze vyvodit na jeho základě závěr o jeho použitelnosti jako podkladu pro rozhodnutí.
38. Skutečnost, že závěry vyplývající ze znaleckého posudku předloženého účastníkem řízení podporují zájmy účastníka řízení na výsledném rozhodnutí, je jeho typickou a nedílnou

součástí. V souladu se zásadou volného hodnocení důkazů tak rozhodující orgán posuzuje dostupné důkazy včetně znaleckého posudku každý zvlášť a ve vzájemné souvislosti.

39. K hodnocení předmětného znaleckého posudku uvádím, že je třeba vždy hodnotit, zda znalec své závěry (jejichž správnost neposuzuji, neboť nemohu/neumím sám nahradit odborné závěry znalce svými laickými názory) odůvodnil tak, aby byly transparentní a srozumitelné jak správnímu orgánu, tak účastníkům řízení. Transparentnost znaleckého posudku, jinými slovy řečeno, jeho srozumitelnost a úplnost i pro laiky, je významným aspektem. Znalecký posudek by měl zprostředkovat odborné poznatky nikoli odborníkům z oboru, nýbrž správnímu orgánu a též procesním stranám.
40. Přistoupil jsem tedy k přezkumu znaleckého posudku z hlediska jeho srozumitelnosti, logičnosti odůvodnění závěrů, strukturování a použití metody zkoumání. Jako předmět znaleckého zkoumání znalecký ústav v kapitole 1.1 *Předmět a účel Znaleckého posudku* určil: *„Předmětem tohoto Znaleckého posudku je posouzení otázek spjatých s postupem FZÚ AV ČR v.v.i ve věci zadávacího řízení Dodávka výpočetní techniky na roky 2012-2015. Znalecký posudek je vyžadován pro účely ověření souladu postupu Zadavatele v zadávacím řízení s pravidly příslušného operačního programu a obecně závaznými předpisy.“* Z tohoto vymezení je zřejmé, že se znalecký posudek vztahuje skutečně k předmětné veřejné zakázce, avšak účel jeho provedení v druhé citované větě je v rozporu s tím, co by mělo být účelem znaleckého zkoumání, když ověření souladu postupu zadavatele s obecně závaznými předpisy je zcela v pravomoci Úřadu (případně správních soudů) a soulad tohoto postupu s pravidly operačních programů je ve vztahu k zákonnosti postupu zadavatele zcela bezvýznamný. S ohledem na diskutabilně zvolený účel znaleckého zkoumání je nutné přihlídnout i k použité metodě, když již z uvedených zdrojů vyplývá, že znalecký ústav využil řadu zdrojů neověřených, což připouští znalecký posudek v kapitole 1.2 *Obecné předpoklady a omezující podmínky*, jmenovitě v bodě 3. I z této skutečnosti plyne, že určité základní poznatky ve vztahu k předmětu plnění veřejné zakázky nevycházejí jen ze specializovaných odborných publikací a mohou tak být přístupny i široké laické veřejnosti. Řada znaleckým ústavem použitých zdrojů odkazuje na server Wikipedia, o němž i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 Afs 23/2013-19 ze dne 30. 8. 2013 uvedl, že: *„Je pravdou, že např. obsah Wikipedie, s ohledem na způsob jeho utváření, není vždy zcela spolehlivý“*.
41. Dále je nutno zhodnotit i podobu otázek, jež zadavatel znaleckému ústavu položil. Způsob položení dotazu determinuje podobu závěru, který znalec vyslovuje, a tedy ovlivňuje i zaměření jeho zkoumání. Nevhodně položené otázky mohou způsobit, že je důkazní hodnota znaleckého posudku nulová a takový znalecký posudek nemusí osvětlit žádnou, pro případ podstatnou, otázku.
42. Zadavatel se znaleckého ústavu dotazoval prakticky na to, zda původní a nové stanovení technických kritérií vzorků představuje kvalitativně a technicky obdobné řešení. Tato otázka ale nebyla podstatou deliktů, jichž se zadavatel dle napadeného rozhodnutí dopustil. Především je ale výrazem nesprávné interpretace zadávacích podmínek ze strany zadavatele. Jak jsem již uvedl výše, čl. 17.1 zadávací dokumentace, z něhož evidentně formulace všech otázek vychází, se v možnosti nabízet kvalitativně a technicky obdobná plnění týká jen těch odkazů, v nichž by byl uveden konkrétní výrobce nebo určitý produkt. Je nepřipustné interpretovat tento článek tak, že se vztahuje na veškerá technická specifika poptávaných vzorků. Dále uvádím, že podstatou spáchaných správních deliktů je, že úpravy provedené

zadavatelem mohly rozšířit okruh výrobků, které splňují zadávací podmínky, čehož důsledkem je, že se mohl rozšířit i okruh potenciálních dodavatelů. Kupříkladu aby mohla mít odpověď na první z položených otázek relevanci k zjištěnému skutkovému stavu případu, musel by znít dotaz přibližně následujícím způsobem: „Jaký je vzájemný vztah množiny výrobků, které by splňovaly následující požadavek zadavatele – monitor, jehož jas je minimálně 500 cd/m² – oproti množině splňující požadavek – monitor, jehož jas je minimálně 300 cd/m²? Lze konstatovat, že po úpravě požadované technické specifikace plnění byl rozšířen okruh produktů, jež nesplňovaly specifikaci původní, ale splňují specifikaci novou?“ Odpověď na tyto otázky by mohla být ve prospěch zadavatele relevantní, pokud by znalec na základě svého zkoumání odůvodnil, že veškeré výrobky, co splňují novelizovaný požadavek, splňují zároveň i požadavek původní. Takové odpovědi se však na žádnou z položených otázek nedostalo (a z logiky věci ani dostat nemohlo) a tvrzení o tom, jaký je vliv úpravy požadavků na koncového uživatele, je již pro posouzení případu zcela zbytečné. Požadavek zadavatele nezněl na to, jak bude výrobek vnímán uživatelsky, ale specifikoval zcela konkrétní technickou vlastnost, kterou tak byly předkládané vzorky dodavatelů povinny splnit.

43. K jednotlivým dotazům a odpovědím ve znaleckém posudku pak konstatuji následující. Otázka 1 ani její odpověď nemají relevanci ke zjištěním Úřadu vyplývajícím z dokumentace o veřejné zakázce. Z kapitoly 3.1 Shrnutí srovnání hodnot jasu vyplývá, že tento údaj „*vyjadřuje mezní hodnotu maximální svítivosti panelu*“, z čehož vyplývá, že změnou této maximální hodnoty zadavatelem došlo k jejímu snížení. Úvahy Úřadu v této otázce tak jsou znaleckým posudkem potvrzeny.
44. Otázka 2 ani její odpověď nemají relevanci ke zjištěním Úřadu vyplývajícím z dokumentace o veřejné zakázce. Z kapitoly 3.2 Shrnutí srovnatelnosti verzí OpenGL vyplývá, že „*OpenGL v 4.1 je zpětně kompatibilní s OpenGL v 4.0. Navíc lze ovladač grafického adaptéru aktualizovat na novější verzi podpory knihovny (tj. verzi 4.0 lze povýšit na verzi 4.1, nebo novější) bez dalších investic.*“ Tedy *a contrario* OpenGL v 4.0 není bez dalšího verzí stejnou nebo vyšší oproti verzi OpenGL v 4.1, tudíž změnou požadavku zadavatele došlo k jeho zmírnění, když OpenGL v 4.1 splňuje obě podoby tohoto požadavku, ale OpenGL v 4.0 nesplní původní požadavek minimálního „*použití standardu OpenGL v 4.1*“, jelikož s ním není bez dalšího kompatibilní. Kromě toho znalecký ústav na str. 14 znaleckého posudku uvádí: „*Na trhu by tedy mělo být zhruba o 4,39% (hodnota se může měnit v závislosti na počtu grafických karet) méně karet s podporou novější verze 4.1 vůči v 4.0.*“ Je tedy prokázáno, že byla úvaha Úřadu správná a změna předmětné zadávací podmínky znamenala, rozšíření okruhu výrobků, které splňují technický požadavek zadavatele. Na základě znaleckého posudku tak lze konstatovat, že úvahy Úřadu ve vztahu k tomuto kritériu byly správné.
45. Otázka 3 ani její odpověď nemají relevanci ke zjištěním Úřadu vyplývajícím z dokumentace o veřejné zakázce. Zato v odůvodnění znaleckého posudku v části *Shrnutí srovnatelnosti zabezpečených přístupů SSL a SSH* je uvedeno následující: „*Ze zadávacího řízení vyplývá, že tento parametr byl uveden u diskových polí a jejich přístupu k administrátorské konzoli zabezpečeným způsobem. Většina těchto zařízení poskytuje oba tyto přístupy.*“ Zadavatel původně požadoval jen přístup SSH pro management Web GUI a až následně umožnil využití obou těchto přístupů. Pokud jich sice většina poskytuje oba tyto přístupy, stále existují zařízení, která poskytují buď jeden nebo druhý. Právě o ty zadavatel změnou zadávacích

podmínek rozšířil okruh přípustných výrobků, neboť zmírnil svoje požadavky v předmětném technickém kritériu. Na základě znaleckého posudku tak lze konstatovat, že úvahy Úřadu byly ve vztahu k tomuto kritériu správné.

46. Otázka 4 ani její odpověď nemají relevanci ke zjištěním vyplývajícím z dokumentace o veřejné zakázce. Zadavatel v zadávacích podmínkách nesvázal technickou specifikaci předmětného vzorku s konečným způsobem jeho použití. Ze znaleckého posudku není zřejmé, na základě kterých skutečností dospěl znalecký ústav k závěru o tom, že by měly předmětné modely komunikovat jen s disky s pohyblivými částmi typu HDD. Jsem toho názoru, že se jedná o názor, který je zcela mimo rámec toho, jakým způsobem byla nastavena technická specifika jednotlivých požadovaných výrobků. Znalecký posudek i přesto uvádí, že „*lze konstatovat větší přenosovou rychlost SSD disků na sběrnici SATA III proti SATA II o cca 20-30% při běžném použití*“ a dále: „*Rozhraní SATA existuje ve verzích I, II a III s rychlostí přenosu 1,5 Gb/s (Gigabit za sekundu), 3 Gb/s a 6 Gb/s. Rozhraní je zpětně i dopředu kompatibilní, dochází zde ale ke snížení rychlosti dle použité sběrnice nebo rychlosti zařízení, tj. pokud dojde k zapojení disku pro SATA II sběrnici na SATA III, bude nejvyšší výsledná rychlost maximálně SATA II. To samé platí i obráceně pro SATA III disk a SATA II sběrnici.*“ Z uvedeného považuji za zřejmé, že až po rozšíření zadávacích podmínek dodatečnými informacemi, bylo možno v souladu se zadávacími podmínkami nabízet i vzorky jen s podporou disků SATA II. Přitom však u vzorku 2b „Disková pole, diskové pole střední“ byla položka „Disk“ součástí dílčího hodnotícího kritéria „Technické a funkční vlastnosti nabízeného plnění“. I ze zadavatelem uvedeného způsobu hodnocení opět vyplývá, že hodnoty ve specifikaci vzorků uvedené, jsou hodnotami minimálními. Jakým způsobem by zadavatel hodnotil předložené diskové pole s diskem SATA II, když minimem byl disk SATA III, již Úřad v napadeném rozhodnutí nezkoumal, avšak jsem toho názoru, že tato skutečnost ukazuje důležitost a neobhlomnost vymezení technických specifikací jednotlivých vzorků jak pro samotné podání nabídek, tak pro jejich následné hodnocení. Je přitom zcela logické, že dodavatel, jenž není schopen dodat vzorek o předmětných specifikacích za konkurenceschopnou cenu, k čemuž se připojuje i úvaha o tom, jakým způsobem bude jeho případná nabídka hodnocena, nemusí mít zájem věnovat energii vytvoření a podání své nabídky.
47. Otázka 5 ani její odpověď nemají relevanci ke zjištěním vyplývajícím z dokumentace o veřejné zakázce. Z kapitoly 3.5 Srovnání velikosti tabulek MAC adres u switchů znaleckého posudku vyplývá, že zadavatelem požadovaná minimální konfigurace ovlivňuje další fungování výrobku. Změnu velikosti tabulky MAC adres je totiž možné dle znaleckého ústavu provést „*na úkor paměti určené pro jiný účel*“. Tudíž lze konstatovat, že výrobky splňující nový požadavek zadavatele by nespĺňovaly požadavek původní. Zmírněním daného požadavku tak zadavatel mohl ovlivnit i okruh potenciálních dodavatelů.
48. Otázka 6 ani její odpověď nemají relevanci ke zjištěním vyplývajícím z dokumentace o veřejné zakázce. Z dodatečných informací č. 9 zjevně vyplývá, že se jedná o změnu v celkové koncepci předmětného kritéria. Jako taková představuje evidentní změnu zadávacích podmínek, která může mít vliv na okruh akceptovatelných vzorků, potažmo i potenciálních dodavatelů. Podle původního znění zadávací podmínky zadavatel nijak nerozlišoval mezi IPv4 a IPv6, přičemž z kapitoly 3.6 *Zaměnitelnost velikostí směrovacích tabulek* znaleckého posudku vyplývá, že takovým způsobem nastavený požadavek predikoval

výrobky se sdíleným paměťovým prostorem, což znamenalo, že potřebou zadavatele je časem využívat jen směrovací tabulky IPv6, k čemuž by výrobek dle původních požadavků disponoval dvojnásobnou velikostí směrovací tabulky oproti výrobkům dle dodatečnými informacemi č. 9 změněných kritérií. Na straně 18 znaleckého posudku je pak uvedeno následující: „Dne 3. 2. 2011 byly rozděleny poslední bloky adres protokolu IPv4, čímž došlo k jejich vyčerpání. Od té doby postupně probíhá přechod na protokol IPv6.“ Z toho vyplývá, že původní požadavek zadavatele působil zcela logicky a jeho cílem bylo zajištění maximálního možného prostoru pro budoucí využití modernějšího protokolu IPv6, který „přináší zejména masivní rozšíření adresního prostoru (tj. možnost přidělit všem zařízením jejich vlastní IPv6 adresu) a zdokonalení schopnosti přenášet vysokorychlostně data.“ Akceptace zařízení, která pro tento protokol nabízejí poloviční paměť, představuje nesporně zmírnění zadávacích podmínek.

49. Otázka 7 ani její odpověď nemají relevanci ke zjištěním vyplývajícím z dokumentace o veřejné zakázce. Je zcela bezpředmětné, co je myšleno „bezhluchostí“ ve smyslu hladiny hluku. Podstatné je, že původní požadavek zadavatele nekompromisně stanovoval, že nebude akceptováno plnění s obsahem mechanických částí, tedy s ventilátorem, přičemž až dodatečnými informacemi č. 7 a č. 9 zadavatel připustil jak použití pasivního, tak aktivního chlazení. Pokud zadavatel stanovil, že požaduje pasivní způsob chlazení, je nepřijatelné, aby akceptoval výrobek s chlazením aktivním bez ohledu na to, že by tento jinak mohl splňovat ust. čl. 17.1 Zadávací dokumentace, jelikož pasivní chlazení není odkazem na konkrétní výrobek nebo výrobce a jedná se jen o zcela konkrétně specifikovanou vlastnost poptávaného plnění. Výrobek s ventilátorem může klidně i zvuk pohlcovat, ale stále se nebude jednat o pasivní chlazení, tudíž nebudou splněny původní požadavky. Tím že zadavatel rozšířil okruh přijatelného plnění jen ze Switchů s pasivním chlazením i na Switchce s chlazením aktivním, zmírnil svoje původní zadávací podmínky.
50. Otázka 8 ani její odpověď nemají relevanci ke zjištěním vyplývajícím z dokumentace o veřejné zakázce. Jeden PoE na TP je méně než původně požadované dva PoE na TP. Již z této skutečnosti vyplývá, že veškeré výrobky, které obsahují dva PoE na TP splňují původní požadavek zadavatele, zatímco výrobky s jedním PoE na TP tento původní požadavek nesplňovaly. K rozšíření zadávacích podmínek i na druhou skupinu výrobků došlo až prostřednictvím dodatečných informací č. 5, čímž tedy byl rozšířen zároveň i okruh potenciálně akceptovatelných výrobků.
51. Z výše uvedeného tak uzavírám, že je bezpochyby prokázáno, že zadavatel v průběhu zadávacího řízení změnil zadávací podmínky tak, že zmírnil své požadavky na technické parametry některých výrobků, jež byly součástí plnění. Klíčový závěr Úřadu v napadeném rozhodnutí je tedy zcela správný.
52. Není pravdou, že by se Úřad v napadeném rozhodnutí nevěnoval „Technickému posudku“, který zadavatel předložil jako součást svého vyjádření ze dne 23. 10. 2015. Zadavatel informace v tomto posudku obsažené spojoval s teorií, že předmětnými doplňujícími informacemi jen vyjasňoval nebo zpřesňoval požadované technické specifikace. Úřad se s touto teorií neztotožnil, což uvedl v odst. 71 napadeného rozhodnutí. Jak přitom vyplývá ze všeho výše uvedeného, je Úřadu nutno dát za pravdu, proto jeho vypořádání této argumentační roviny zadavatele považuji za plně adekvátní k předmětnému stavu věci. Přezkumem „Technického posudku“ jsem dospěl k závěru, že je tento posudek zpracován

kvalitně, srozumitelně a pečlivě. Náležitě a přehledně znalec popsal pozadí svých závěrů a lze tak vysledovat úvahy, které znalecký ústav vedly ke konečným odpovědím. Problémem důkazní hodnoty znaleckého posudku je, že byl znalecký ústav nucen sledovat linii vedenou zadavatelem při formulaci otázek. Již výše jsem však uvedl, že zadavatelem provedená interpretace pominula důležitou část zadávacích podmínek a odpovědi znaleckého ústavu tak byly zkresleny zavádějícím způsobem položenými otázkami. Jak však bylo prokázáno výše, z odůvodnění znaleckého posudku vyplývá, že byly závěry Úřadu v napadeném rozhodnutí správné a znalecký posudek tak díky svému odůvodnění představuje důkaz podporující zjištění Úřadu. Proto je nutno konstatovat, i s ohledem na znění „Technického posudku“ a znaleckého posudku, že je napadené rozhodnutí správné.

53. Neztotožňuji se ani s názorem zadavatele, že nelze považovat následné procesy na úrovni dotačních vztahů za irelevantní. Úřad totiž přezkoumává postup zadavatele jen z hlediska dodržení zákonných povinností zadavatele. To, jakým podmínkám pro financování předmětné veřejné zakázky, se zadavatel svou svobodnou volbou rozhodl podřídit, nemá žádný dopad na zákonnost postupu zadavatele podle zákona. Zadavatel byl povinen postupovat podle zákona a v tomto rozsahu je v pravomoci Úřadu postup zadavatele zkoumat. Součástí dozoru nad zadáváním veřejných zakázek je samozřejmě i oprávnění zúčastněných stran podrobit případná rozhodnutí Úřadu přezkumu ve správním soudnictví. Tato skutečnost však nemůže mít žádný vliv na závěry rozhodování správního orgánu, které je činěno nezávisle, v závislosti na zjištěném stavu věci, o němž není důvodných pochybností, a v souladu s danou právní úpravou.
54. Úvahy zadavatele ohledně vlivu jeho postupu na okruh zájemců o veřejnou zakázku pak do jisté míry vylučují samy sebe. Zadavatel předně uvádí, že byly všechny požadované výrobky na trhu dostupné. Tato skutečnost však nedeterminuje to, zda se dodavatel bude o veřejnou zakázku ucházet. Jak totiž sám zadavatel uvádí, dodavatelé jsou vedeni ekonomickou úvahou o tom, které výrobky pro ně budou představovat nejvíce profitabilní řešení. Je tedy plně logickou a kvalifikovanou úvaha Úřadu, že změna v okruhu výrobců, které požadavkům zadavatele odpovídají, může vést k odlišnému výsledku této ekonomické úvahy dodavatelů a tím pádem i k ovlivnění jejich zájmu o veřejnou zakázku. Zadavatel tuto úvahu přitom nevýslovně ve svých vyjádřeních na řadě míst potvrzuje, když kupříkladu uvádí, že jsou dodavatelé vedeni „(...) snahou o vytvoření nejnižší cenové nabídky, jež se může odvíjet od potřeby doprodat skladové zásoby, zásoby z nakonec nerealizované zakázky, či od možnosti využít dříve dojednanou slevu na některý výrobek, aj.“ Zadavatel si je tedy vědom, že konečné rozhodnutí a motivace dodavatelů o podání nabídek jsou odvislé od celé řady okolností a s ohledem na citované považují za nesporné, že konečné rozhodnutí dodavatele, že podá nabídku, může být reálně ovlivněno tím, jaké výrobky je oprávněn v souladu s požadavky zadavatele dodat. Zároveň v této souvislosti je nutné zdůraznit i časový horizont, který je podstatný pro konečné podání nabídek, tedy že vždy nestačí pouze v řádu desítek minut přepsat v reakci na modifikace provedené zadavatelem určité části nabídky. Je zcela nepochybné, že změna akceptovaného výrobku může vyvolat nutnost předjednání, vyjednání, zkrátka celkově nového zajištění adekvátního výrobku. Původně nabízené výrobky by totiž oproti nově přijatelnému plnění již nemusely být kupříkladu cenově konkurenceschopné. V této souvislosti je pak bezpředmětné, že bude konečný dodavatel plnění znám až na základě průběhu minitenderů v režimu rámcové smlouvy. Zadavatel pro kalkulaci nabídkové ceny totiž stanovil váhu jednotlivým položkám příslušné

části veřejné zakázky, když dle čl. 11.7 zadávací dokumentace váhy jednotlivých položek „odpovídají předpokládanému objemu dané komodity v budoucím plnění“, tudíž pro dodavatele deklaroval zcela klíčový určovatel toho, v jakém objemu mohou předpokládat dodávky jednotlivých plnění, což se zákonitě musilo projevit i na konečné nabídkové ceně produktů, vytvořené i s ohledem na výše uvedené specifické okolnosti jednotlivých dodavatelů.

55. Zadavatelem uvedené individuální nuance ve sféře dodavatelů u jednotlivých výrobků totiž mohou docela dobře být i předmětem *ad hoc* řešení pro konkrétní zakázku. Zadavatel je zjevně srovnán se situací, kdy má nějaký dodavatel dojednanou individuální slevu na nějaký výrobek nebo na spektrum výrobků. Je tedy plně v souladu s „ekonomickými pravidly“, že je zájmem takového dodavatele dodat právě výrobky, u nichž je pro dodavatele nejzajímavější poměr konkurenceschopné ceny výrobku, z ní vyplývající marže a kvality výrobku. Na základě uvedeného tedy konstatuji, že úvaha Úřadu o tom, že mohou mít předmětné změny zadávacích podmínek podstatný vliv na výběr nejvhodnější nabídky, prostřednictvím ovlivnění možného okruhu potenciálních dodavatelů, je úvahou zcela legitimní, logickou a odpovídající stavu věci. Tento argument zůstává validní i v případě, kdy na základě veřejné zakázky budou uzavírány rámcové smlouvy s určitou skupinou dodavatelů. I tímto způsobem totiž dochází k soutěži mezi dodavateli, v jejímž rámci je nutno zachovat účel zákona za dodržení zásad uvedených v jeho § 6.
56. K výše uvedenému se vztahuje i část argumentace zadavatele ohledně nutnosti doložení možnosti reálného vlivu postupu zadavatele na počet nabídek v závislosti na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 9/2015-79, k čemuž uvádím následující. Závěry Úřadu stojí na logické úvaze vyplývající ze zjištěného skutkového stavu ve správním řízení, a odpovídají i základním ekonomickým předpokladům. Pokud totiž potenciální dodavatel zvažuje podání nabídky na základě vymezení technických specifikací předmětu plnění uvedeného v zadávací dokumentaci a toto vymezení je následně nahrazeno jiným bez dodržení zákonných povinností, pak je takovýto postup zadavatele jistě způsobilý ovlivnit rozhodnutí potenciálních dodavatelů o tom, zda podají své nabídky. Pokud by totiž *a contrario* tito dodavatelé věděli, že ve skutečnosti zadavatel bude odebírat jiné plnění, než které predikují nastavené technické specifikace, mohli by se rozhodnout tak, že předmět veřejné zakázky je pro ně zajímavý a svoji nabídku podají. Za takového stavu ovšem logickým důsledkem může být to, že by zadavatel mohl obdržet i další nabídky potenciálně obsahující nižší nabídkové ceny, než byly ceny vybraných uchazečů.
57. Správní delikt vymezený v ust. § 120 odst. 1 písm. a) zákona je z hlediska právní teorie deliktem ohrožovacím. Tato teorie vychází z teoretických podkladů trestního práva např. z publikace Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. 2. vydání, Praha: C. H. Beck, Praha, 2012, str. 2768, jejíž závěry byly aplikovány např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. října 2015 č. j. 8 As 50/2015-39 „Pro účely trestního práva (k němuž lze v případě správního trestání přihlídnout) jsou ohrožovací delikty definovány tak, že: „k jejich dokonání postačuje pouhé ohrožení chráněného zájmu.“ Obdobně se k problematice ohrožovacího deliktu vyjádřil i Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. Pl. ÚS 46/06 ze dne 21. října 2008: „Ustanovení čl. 7 odst. 2 písm. c) a d) vyhlášky ukládají uživatelům povinnost zabránit poškození veřejného prostranství a znečišťování okolí. Proti takové formulaci nelze z ústavně právního pohledu nic namítat, neboť obsahuje zákaz tzv. ohrožovacích deliktů, vlastních

zákonu o přestupcích i trestnímu právu, tj. deliktů, u nichž žádný materiální následek nemusí nastat, stačí pouze možnost vzniku škodlivého následku.“ Dále se k této problematice věnoval i Nejvyšší soud ČR ve věci 1 Tzn 2/96, kde uvedl: *„V této souvislosti Nejvyšší soud ČR připomíná, že uvedený trestný čin je deliktem ohrožovacím a jeho nebezpečnost pro společnost vyplývá již ze samotného faktu, že pachatel v rozporu se zákonem drží a nosí určitou zbraň bez ohledu na skutečnost, zda ji vůbec použil, popř. v kolika případech se tak stalo.“* Z uvedených judikátů tedy jednoznačně vyplývá, že pro spáchání ohrožovacího deliktu postačí, je-li zákonem chráněný zájem pouze ohrožen, přičemž tak škodlivý následek nemusí nutně nastat. Je současně zřejmé, že pokud může dojít k naplnění podstaty správního deliktu bez toho, aby zde byl skutečný škodlivý následek, pak takovou potencialitu vzniku škodlivého následku, tedy vlivu na výběr nejvhodnější nabídky ze své podstaty ani nelze nade vší pochybnost prokázat. Podstatou ohrožovacího deliktu je právě to, že nemusí být prokázán vznik škodlivého následku. Takový závěr ostatně vyplývá i z rozsudku krajského soudu ve věci č. j. 62 Af 58/2010-159, kde je uvedeno: *„Pro naplnění skutkové podstaty deliktu je přitom takováto možnost zcela postačující a soudu tedy nezbývá než uzavřít s tím, že žalobce nevyvrátil, že by existovala možnost, že by v případě řádného zadání veřejné zakázky byla podána nabídka další, přičemž nelze vyloučit alespoň potenciální možnost, že by se taková nabídka stala nabídkou vítěznou. Žalovaný v daném případě možnost ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky shledal a dostatečným způsobem svůj závěr odůvodnil. **K tomu je třeba poukázat na to, že se jedná toliko o možnost (hypotézu), kterou není možné jakkoli prokázat.**“* Z hlediska těchto dílčích závěrů tak považuji za správný postup Úřadu, který při hodnocení naplnění skutkové podstaty předmětného správního deliktu zaujal. Vzhledem k povaze jednání zadavatele není ani logicky možné, aby Úřad prověřoval veškerý relevantní trh s výpočetní technikou. Jsem tudíž přesvědčen, že postup Úřadu odpovídá jak liteře zákona, tak úmyslům zákonodárce při formulaci skutkové podstaty předmětného správního deliktu.

58. Závěry o naplnění potenciality podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky je třeba založit na skutkových okolnostech případu, tak aby hypotéza takové potenciality měla v těchto skutkových okolnostech srozumitelnou oporu. Nelze v žádném případě tvrdit, že by bylo nutno takovou potencialitu jakkoliv prokázat, když se v zásadě vždy musí jednat o určitou kvalifikovanou úvahu, která vychází ze skutkových okolností daného případu, a která logickým a přesvědčivým způsobem vysvětluje, z jakých důvodů má správní orgán za to, že došlo k možnosti podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky. S ohledem na tento doktrínou a judikaturou podpořený výklad povinnosti správního orgánu při zkoumání naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu, jsem toho názoru, že závěry o naplnění možnosti podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, vyplývající z napadeného rozhodnutí, obstojí.
59. K relevanci zadavatelem uváděnému rozsudku poukazuji na to, že kromě výše citovaného rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 3. 2012 č. j. 62 Af 58/2010-159 i Nejvyšší správní soud, jakožto instančně nadřazená instituce, ve svém rozsudku sp. zn. 9 Afs 78/2012 ze dne 25. 7. 2013 rozhodovací praxi upřesnil tak, že *„[z]e zákonného znění přitom expressis verbis plyne, že ke spáchání deliktu dojde, i pokud porušením zákona zadavatel pouze mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Ze zákona je tedy zřejmé, že postačí pouhá potencialita podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky.“*

60. K uvedenému ještě nad rámec dodávám, že ostatně i v zadavatelem uváděném rozsudku se připouští jednodušší způsob k prokázání naplnění znaku skutkové podstaty správního deliktu dle ust. § 120 odst. 1 písm. a) zákona, spočívajícího v podstatném ovlivnění nebo v možnosti ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky tam, kde: „(...) je zcela nepochybné, že skutečně existují dodavatelé, kteří byli schopni předmět veřejné zakázky realizovat, kteří v zadávacích řízeních s obdobným předmětem plnění zpravidla nabídky podávají a u nichž lze individualizovanou úvahou založenou na skutkových zjištěních dovozovat sice hypotetickou, přesto však konkretizovanou příčinnou souvislost mezi postupem zadavatele (kupř. porušujícím ZVZ v přísnosti požadavků na způsob prokazování kvalifikace, jak tomu bylo v nyní posuzované věci) a nepodáním nabídky, jež by mohla být hodnocena výhodněji než nabídky v zadávacím řízení podané; to by z povahy věci vliv na výběr nejvhodnější nabídky mělo.“ Přesně tento případ odpovídá přitom postupu zadavatele v předmětném případě. Kdy je zcela nepochybné, že existují dodavatelé, kteří jsou schopni předmět veřejné zakázky plnit. Navíc v jedné z částí veřejné zakázky bylo podáno hned 11 nabídek, zatímco v dalších částech jen 5 resp. 3. Na základě zjištěných skutkových okolností, podpořených znaleckým posudkem, tak je zcela konkrétní příčinná souvislost mezi postupem zadavatele (porušujícím zákon) a nepodáním nabídek, jež by mohly být hodnoceny jako nejvýhodnější.
61. Otázka nutnosti prodloužení lhůty pro podání nabídek byla Úřadem rozsáhle argumentována, proto k této části rozkladu zadavatele odkazují na napadené rozhodnutí. Připomínám jen, že nutnost prodloužení lhůt nevyvolává jen potřeba zapracování provedených změn do nabídky konkrétních dodavatelů, ale i skutečnost, že mohou existovat dodavatelé, kterým nebyla dána možnost seznámit se s konečnou podobou zadávacích podmínek. Jak vyplývá z vyjádření zadavatele, pro dodavatele nejde jen o vyplnění tabulek, ale i o nutnost zajištění dostupnosti předmětu veřejné zakázky, jelikož jen těžko bude dodavatel určovat nabídkovou cenu nijak neurčitého produktu jen na základě jeho technických specifikací.
62. Je pravdou, že z napadeného rozhodnutí neplyne, o kolik dní by měla být lhůta k podání nabídek prodloužena. Avšak tato skutečnost neznamená, že by bylo napadené rozhodnutí nesprávné nebo nezákonné. Předmětem přezkumu byl zcela konkrétní postup zadavatele a není úkolem Úřadu, aby hodnotil to, jak zadavatel nepostupoval. Zároveň odmítám, že by prodloužení lhůty pro podání nabídek bylo jen kontrolně nebo auditně zajímavým údajem. Jedná se o požadavek vyplývající ze zákona a jeho zásad. Přitom jak Úřad v napadeném rozhodnutí poukázal, následná legislativní činnost nutnost tohoto postupu zcela konkrétně potvrdila. Ač se tedy zadavatel snaží o bagatelizování svých povinností, není možné takovémuto výkladu přisvědčit.
63. Co se konkrétních částí napadeného rozhodnutí a dle zadavatele v těchto částech silně formulovaných závěrů týče, neshledal jsem, že by tyto závěry byly nesprávné. Úřad s odkazem na judikaturu odůvodnil, že postupem zadavatele došlo ke změně zadávacích podmínek a ne jen k jejich vyjasnění a dále z napadeného rozhodnutí i vyplývá, z jakého důvodu Úřad dospěl k závěru, že byl postupem zadavatele diskriminován okruh potenciálních dodavatelů. Okolnost, že bylo v části 2 veřejné zakázky podáno 10 nabídek, pak byla Úřadem posouzena jako okolnost polehčující a měla vliv na konečnou výši sankce. V této souvislosti jen připomínám, že na druhou stranu v části 5 veřejné zakázky byly podány nabídky jen 3.

64. K samotné uložené sankci ještě nad rámec námitek rozkladu dodávám, že Úřad správně aplikoval princip absorpce a příznivější právní úpravu ust. § 121 odst. 3 zákona, když i přes aplikovatelnou kratší délku lhůt shledal, že nedošlo k zániku deliktvní odpovědnosti zadavatele. Plně jsem se ztotožnil s posouzením závažnosti správního deliktu, v rámci níž Úřad akcentoval, že narušení účelu zadávacího řízení. Ztotožňuji se rovněž také s posouzením následků, způsobu a okolností spáchání správního deliktu, které v sobě zahrnují další dva správní delikty jako okolnosti přitěžující a řadu okolností polehčujících. Uložená sankce pak nepřekračuje meze správní diskrece Úřadu a její konečná podoba, která nedosahuje ani 4 % maximální možné výše, reflektuje preventivní funkci právní odpovědnosti a Úřadem uvedené polehčující okolnosti a je tedy v souladu s odůvodněním uložené sankce. Úřad se správně zabýval i možností likvidačnosti pokuty, a proto uzavírám, že je výše uložené pokuty přiměřená, odůvodněná a v souladu se zákonem.
65. Ztotožnil jsem se tak s Úřadem, že zadavatelem provedené změny zadávacích podmínek představovaly zmírnění původních požadavků, což mohlo mít vliv na okruh potenciálních dodavatelů a bez následného prodloužení lhůty k podání nabídek se jedná o postup protizákonný. Závěry Úřadu v napadeném rozhodnutí jak ohledně porušení zákona, tak ohledně naplnění skutkové podstaty správního deliktu jsou tedy správné a v souladu se zákonem, stejně jako zadavateli uložená sankce je přiměřená projednávanému případu.

VI. Závěr

66. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v souladu se zákonem a správním řádem, když posoudil případ ve všech jeho vzájemných souvislostech, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladu.
67. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 4 téhož zákona dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

Fyzikální ústav AV ČR, v. v. i., Na Slovance 1999/2, 182 00 Praha – Libeň

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy